

VĂLIMĂRESCU, ALEXANDRU

Jurist, profesor universitar

N. 28 ian. 1899, Craiova - m. iun. 1984, Craiova.

Fiul lui Constantin Vălimărescu.

Studii la Liceul *Carol I* din Craiova (1916); Facultatea de Drept a Universității din Paris (1921). Doctor în drept la Paris (1926). Docent în drept (1928).

A fost avocat pledant al Baroului avocaților din Dolj (1923-1924), avocat la Baroul Ilfov din București (1924-1949); conferențiar universitar la Facultatea de Drept din București (1931-1941); titular al catedrei de Introducere în dreptul privat și la catedra de Drept civil (1945-1949). A predat la Facultatea de Drept din București, cursurile Filozofia dreptului și Drept civil.

În 1949 a fost epurat din Facultate și din Barou. Fără a face compromisuri morale a trăit până la sfârșitul vieții făcând traduceri din limba franceză. Refuză aniversarea a 80 de ani de viață propusă de Asociația de Istorie comparativă a instituțiilor și dreptului, pentru că avea o concepție idealistă de viață.

A colaborat la *Pandectele Române*, *Curierul judiciar*, *Revue de droit trimestrielle* etc.

Opera: **La justice privée en droit moderne**, teză de doctorat (Paris, 1926); **Pragmatismul juridic** (1927), **Studii asupra raporturilor dreptului cu celelalte discipline** (1929); **Tratat de enciclopedia dreptului** (1932). **Despre donațiunile deghizate** (1933).